

Frisk till varje pris

Är jag pessimist om jag inte tror att jag kommer att kunna leva på min pension? Jag har knappt tjugo år kvar till dess, men är redan inställd på att jobba tills jag trillar av pinn. Det är bara att titta på de där konstiga kuverten som dimper ner i brevlådan från än den ena än den andra, Amf, Fora, Kåpan och vad de nu heter. De säger sig ha hand om olika delar av min kommande pension och hur jag än försöker sätta mig in i det blir jag inte klokare på vem som gör vad, och vad det är de vill att jag ska välja och varför. Det enda jag med säkerhet begriper, är att mina tillgångar minskar. Någon behaglig ålderdom på Solkusten lär det i varje fall inte bli.

Än så länge är det ingen fara. Jag har en tillsvidareanställning på halvtid, och även om det jobbet skulle skita sig, på grund av arbetsbrist eller konkurs, kan jag ju städa åt andra, samla tomburkar eller sälja grovsoppynd på Tradera. Alltid blir det någon råd, om man håller sig frisk alltså - och det måste man. Att bli sjuk däremot finns inte på kartan. Inte nu och inte när man blir pensionär. Om jag blir arbetsoduglig, om så bara för en månad, skulle det innebära ekonomisk kollaps. Jag har inga tillgångar och lever redan nu på existensminimum. Det är klart, jag skulle kunna säga upp min etta och bo hos anhöriga med hjärterum. Men det är inget jag kan räkna med till döddagar, och vad alternativet skulle vara vete fanken. Lägga sig på en parkbänk och bli omhändertagen av polis? Men de skulle bara slussa en vidare till sjukvården som skulle bolla över en till socialtjänsten som skulle fråga om man verkligen var sjuk eller om man kunde tänka sig att arbetsträna med papier-maché. Räcker det inte med att man är sjuk och utblottad? Måste man bli förnedrad också? Nä fy sjutton, frisk ska man vara och frisk tänker jag förbli. Och faktiskt! Det är inte omöjligt att jag lyckas.

Man kan tycka att jag var korkad som inte utbildade mig och därefter vigde mitt liv åt ett högavlönat heltidsjobb med välplacerat pensionssparande. Då hade jag haft mitt på det torra. Å andra sidan hade jag också haft skulder upp över öronen (studierna, bilen, villan, båten, barnflickan, semestern, märkeskläderna, stylisterna, coachen, spriten och plastikoperationen), ont i ryggen, nervösa ryckningar runt ögonen och hål i magen. Jag hade antagligen varit sjuk. Istället är jag fattig men frisk. Jag har aldrig offrat hälsan för ett lönearbete. Jag har alltid föredragit tid före pengar. Det har varit onödigt påfrestande ibland, men extremt lärorikt. Ingenting är så utmanande som att leva på ingenting.

Nu står jag här med tomma fickor och en kropp som vilken dag som helst kan svika mig. Livet hänger på en skör tråd och om jag klappar ihop nu får jag stå mitt kast. Det är som det är, en fråga om tur och lite skicklighet. Man får ta hand om sig, men om det inte räcker måste man be om hjälp. Förhoppningsvis finns där en vän när samhället brister, och jag har mer och mer kommit att förlita mig på vänskap. Jag vet inte vad det säger mest om, mig själv eller den tid vi lever i? Jag har mina farhågor och är väl inte ensam om dem. Det enda som återstår att hoppas på är att jag har fel.

© Tina Messing

Även publicerad i *Psoriasistidningen* 4/09